

VOORSCHRIFT

zacht zijn voor jezelf
drie keer per dag smeren met
zalvende handen

STUDIO HAIKU
© **Lotte Dodion**

WACHTLIED

De nacht is de nacht
Het feest zit
in elke
adem,
in iedere
tocht.
Wacht niet -
Wees feestelijk maar nooit gratis.
Zoek niks wat er niet - niet langer - is.
Kijk nimmer uit naar meer,
of hunker niet naar minder.
Doe het met
Dat wat is
Want
De nacht is de nacht.
Het feest zit in elke
ademtocht.
Wacht.
Niet.

© **Jan Ducheyne**

EEN HAND VRIJ

Wat wij elkaar te bieden hebben
een eerste zin
een tweede adem
een mum van tijd
een hand vrij
om ons te ontplooien

© **Max Greyson**

DRIE ADEMTOCHTEN VOOR DE SLAAP

En voor ik zou gaan slapen dacht ik:
waar is het moment dat je het roer
uit handen geeft, jezelf op reis stuurt
in jezelf zonder te weten wie
wat tegenkomt –

en voordat ik ga slapen, niet alleen,
wat alles anders maakt, al vier, al zeven,
veertien jaar, wetend dat er om me heen
drie harten kloppen op hun eigen
avontuur onder dezelfde sterren –

voordat ik ging slapen wist ik zeker
dat ik water zag, een bootje en een overkant,
een vuurtje met drie schaduwen erom.
Ik stapte in, meerde af, roeide zo
geruisloos als ik kon –

© Ingmar Heytze

HOLTE

Zoals de dichter Rutger Kopland schreef
Dat hij een lege plek in het gras wilde zijn, een lege plek voor iemand,
Om te blijven, wil ik de holte in een mond worden, de mogelijkheid
Een klank te vormen die veelzeggend
Tussen twee mensen hangt. Ik wil de tuin zijn
Die een boom plant, het huis dat plaats maakt
Voor een raam. De taart die om de vernietigende vork vraagt.
Ik ben de tijd die de wijzers om zijn vingers draait.
Mijn adem blaast een lichaam.

© **Maarten Inghels**

STOP

stop zeg ik aan de zon
voor ze in de kruinen zakt
stop aan de wind
die achter de wolken jaagt

laat ons nog even rusten
naakt en vrij
laat de valk bidden
de buizerd cirkelen boven zijn prooi

stop aan de zomer en het strijklicht
aan de bladeren en de vijgen
laat ze nog even
niet rijpen

laat de hommels zoemen in de kelken
van de pompoenen
ook al is bloeien
vruchteloos

het was mooi

© **Herman Leenders**

TROOST

Ik plooi mijn handen open, tot een schaal
waarin eenzaamheid zwaarder weegt dan
welke gave ooit. Ik bied je wat woorden aan.
Ze bleven achter in een kleine haven, na
een storm die iedereen gehavend achterliet.

Ik vatte moed, ik zou aan het verdriet een
tegenwoord geven, een hoopvolle gedachte,
een huis met een sterke vloer om het geluk
te kunnen dragen en muren waarop slogans
waren gespoten als tilden ze het huis omhoog.

Het is niet veel wat ik jou schenken kan maar
je hebt mijn luisterend oor dat niet zeilt op
de tijd, je hebt mijn tijd die zeilt op wat ik hoor.
En vertel maar wat je kwijt wil aan een man
die elke dag van het woord een beloning krijgt.

Die geef ik graag door, we zijn tenslotte, zoals
Salvatore Quasimodo zei, arbeiders van de taal.
En wat ik in de grootst mogelijke stilte en rust
bouw, heeft geen zin zonder jou: jij de lezer die
mijn gedicht onderdak geeft en een ver bereik.

© **Koen Stassijns**

Uitwuiwen, stilstaan en achterblijven.
Ik ben daar een leven lang goed in geweest.
Weggaan is altijd ook plaats vergaan.

Als een mechaniek hou ik mijn hand in de lucht,
mijn arm een kraan die naar zwaarte grijpt.
Eerst wordt ge klein, dan abstract,
op het einde een stip. De punt van het penseel
in de verf, roekeloos op doek.

Als gij weggaat, is er niets om te herhalen.
Als gij weggaat, wordt alles anders.
De eerste kunststroming na een oorlog, nieuw.

© **Max Temmerman**

HERFST

Het wordt weer lente, zeg ik, en maak een gat
dat drie keer dieper is dan de bol in mijn hand.
En ook iets breder want aan afstand doe ik niet:
ik gooi er twee, drie bij elkaar zodat ze samen
de tocht naar boven kunnen maken.
In de vorm van bot geknipte, kale takken plant ik
een belofte. Mijn hark verkrumelt bladeren
tot een deken waaronder de lente slaapt.

© **Vrouwkje Tuinman**

MAGMA

we stollen niet langer met de tijd
we breken dijken, boren ons
uit de zee van angst
waarin we overboord gingen

we herformuleren elkaar
jij. mij. land. hand. huid.
we verpoppen. kruipen
uit onze kinderen. verbouwen

ons malende hart tot haven
halen adem voor elkaar
en herzetten onze zinnen
op een hier-en-nu-verhaal

© **Ann Van Dessel**

DUUR

laten we elkaar niet prijsgeven
zolang de dagen weeklagend
in rijen van zeven op ons afstevenen

laten we elkaar omstrengelen
luisteren naar het fluitenkruid
in het geraas van de regenbui

er komen dagen die bezadigd
langs onze straten zullen wandelen
door het bos en de bomen

ruist al genadig een zachter uur

© **Ann Van Dessel**

DE WENS

kleine watersoldaten stormen het strand op
ze volgen elkaar op in golven
hun witte uniformen vangen het licht

de volkomen klank die in hun gezamenlijk
bewegen zit, spoelt aan
een leger zandkorrels bepaalt

de grens

toch valt hun streven niet stil
er is iets dat niet sterven

wil

© **Shari Van Goethem**

WACHTVERZACHTEND KWATRIJN

Hoewel wij allemaal verschillen,
willen wij allemaal onze pillen.
Dus zingen wij heel stil in koor:
Weg met die virussen en bacillen!

© **Geert van Istendael**

KIJKEN

Dat je wacht op je beurt, naar beneden
kijkt, tussen de tegels een geelgekleurd
bloempje ziet dat zich het licht in gewurmd
heeft en dat je niet weet hoe het heet.

Dat je wacht op je beurt en naar boven
kijkt, waar in de blauwe lucht wittig
een wolk hangt die wegdrijvend inzamelpunt
speelt voor te veel verlangend gezocht.

Dat je wacht op je beurt, naar opzij
kijkt, een vogel daar schichtig wat kruimels
oppikt voordat anderen, opvliegt naar
overzicht. Dat weer het wachten voorbij.

© **Joke van Leeuwen**

GEDULD

Als die venijnige
ijzerenheinige
virusjes die je niet ziet

als die rondhoppende
in de war schoppende
piepkleine stukjes verdriet

weg zullen kwijnen
en daarna verdwijnen
dat nergens meer één overschiet

dan zal ik je kussen
maar ja, ondertussen
doe ik dat maar niet.

© **Joke van Leeuwen**

OVERLEVINGSKUNST

Betrouwen op de heledende kracht van
de natuur. Bij de nevelvlek wachten.

Het duister vindt vanzelf het licht
zonder welke het niet bestaat, zolang

je maar je hart om je paarlemoer houdt
terwijl je de tijdvleugelmoer los draait

tot er weer een ochtendrood woord
daagt, onvoorwaardelijk teder

© **Mark van Tongele**

OGENBLIK

er is daar iemand
ongelooflijk dichtbij

niet te zien, niet te voelen, zeg jij

ik denk het wél
ik wéét het wel
maar moeilijk te vatten

een zucht, een lach, een stem

tevreden zijn met minder
om meer te houden van iemand
die je telkens weer begrijpen wil

droom dan even weg
bij alles wat er nog zal zijn ...

© **Hugo Visser**